

Bestialitățile Revoluției Franceze sunt cunoscute de toată lumea. Sau măcar ar trebui. Ceea ce nu împiedică, însă, lumea civilizată să facă temenele, în fiecare an, în mijlocul verii, pentru momentul fondator al terorii. Nu e nimic nou. Învingătorii scriu mereu istoria, iar istoria Revoluției a fost curățată de "amănuntele" mai puțin plăcute, pentru a servi drept inspirație și mit fondator în orice remix modern. Așa că tot ceea ce rămâne pentru școlarul etern sunt poveștile "glorioase" ale Bastiliei, imnul, cocardele tricolore și "libertate, egalitate, fraternitate".

E drept că în ultimii ani, din ce în ce mai mulți istorici respectabili au demantelat narativul Whig al Revoluției și au adus în discuție dimensiunea monstruoasă (prin metodă și amploare) a crimelor comise de iacobini.

Totuși, se vorbește mult [prea puțin](#) sau chiar deloc despre planul revoluționar de depopulare masivă a Franței, în care execuțiile, războaiele și foametea indusă reprezentau doar mijloace, iar rezultatele, în victime, par modeste în raport cu ambițiile cluburilor secrete.

Este paradoxal cumva, mai ales pentru că în posteritatea imediată intențiile grupurilor iacobine erau destul de transparente. Astfel, deja în 1795 Babeuf explica, în broșura "Sur la Systeme de la Depopulation ou la Vie et les Crimes de Carrier", sistemul de decimare urmărit de Robespierre&co. "Maximilien și echipa sa au calculat că o renaștere veritabilă a Franței nu poate fi operată decât printr-o nouă distribuție a teritoriului și a oamenilor care îl ocupă. El credea, în primul rând, că în actuala stare de lucruri proprietatea a căzut în mâinile câtorva, iar majoritatea francezilor nu posedă nimic. Secundar că, dacă se va permite ca această stare de lucruri să continue, egalitatea în drepturi ar deveni un concept gol (...); în al treilea rând, că pentru a distruge proprietarii de pământ și a-i scoate pe cetățeni din dependență, nu există altă soluție decât a plasa toată proprietatea în mâinile guvernului; în al patrulea rând, că nu există cale de succes pentru aceasta, decât prin distrugerea marilor proprietari; în al cincilea rând că,

pe lângă aceste măsuri, depopularea este indispensabilă, deoarece, potrivit calculelor făcute, populația Franței exceda resursele țării și cerințele industriilor necesare, cu alte cuvinte, oamenii se înghesuie prea mult unii în alții pentru a putea trăi confortabil; că există prea multe mâini în raport cu nevoile de muncă absolut necesare...; în fine, al șaselea punct - și aceasta este concluzia oribilă - că, din moment ce populația se află în exces...o parte din sanculoți trebuie sacrificați, acest gunoi trebuie îndepărtat într-o anumită măsură, și trebuie găsite mijloacele pentru a face acest lucru"

Babeuf avea la început ceva dubii în privința metodelor folosite, dar era în deplin acord cu scopul urmărit. Robespierre, mai sangvinar și mai coerent, nu avea nici dubii, nici scrupule. Populația Franței de aproximativ 25 de milioane de oameni la sfârșitul sec XVIII trebuia redusă drastic. În opinia Incoruptibilului, două milioane de persoane erau mai mult decât suficiente pentru un regim al egalității.

Exercițiile de ucidere în masă au fost confirmate și de Prudhomme: "planul de măcelărire nu s-a încheiat cu distrugerea preoților și nobililor....ci, de atunci (de la masacrele din Septembrie - n.n), exista un plan de depopulare conceput de Marat, Robespierre....etc., și exact acest lucru a dovedit metoda Terorii ".

Ideea reducerii populației domina mințile liderilor revoluționari; singurul lucru asupra căruia nu puteau pica tocmai de acord erau cifrele exacte ale holocaustului. Raportul făcut pe baza documentelor ridicate din casa lui Robespierre preciza că "acești oameni, pentru a ne aduce fericirea Spartei, doreau să anihileze 12 sau 15 milioane de francezi, și sperau ca după această transfigurare revoluționară să distribuie fiecăruia un plug și o bucată de pământ de curățat, ca să ne salveze de pericolul fericirii Persepolisului".

Informațiile obținute din biroul lui Robespierre nu reprezentau o noutate pentru apropiații săi. Marchizul d'Antonelle, un fost prieten al justițiarului, căzut în dizgrație și aruncat ulterior de Incoruptibil în pușcărie, i-a dezvăluit unui coleg de celulă strategia de reducere a populației gândită de Robespierre: "El credea, la fel ca majoritatea celor din cluburile revoluționare că, pentru a institui Republica pe ruinele monarhiei, este necesară exterminarea tuturor celor care preferă această ultimă formă de guvernământ, iar republica nu poate deveni democratică decât prin distrugerea luxului și a bogățiilor, care formează baza de susținere a regalității; că egalitatea nu poate fi altceva decât o himeră câtă vreme oamenii nu se bucură de proprietăți

aproximativ egale; și, în fine, că o astfel de schemă politică nu poate fi realizată, până când o treime din populație nu a fost suprimată ".

Așadar, planul de reducere a populației nu îi făcea cu ochiul doar lui Robespierre. Nume astăzi uitate în cenușa revoluționară avansau cifre incredibile pentru a curăța Franța de oameni. Guffroy, un politician care a fost suficient de norocos sau abil să supraviețuiască Terorii, declara că nu e nevoie să trăiască mai mult de cinci milioane de oameni în Franța. Actorul Collot d'Herbois, torționarul din Lyon, era mai îngăduitor și estima că 12-15 milioane de victime sunt suficiente. În fine, Jean Baptiste Carriere, inventatorul "căsătoriilor republicane", mergea tot pe linia mai dură și ajungea la concluzia că Franța trebuie să aibă cel mult șase milioane de persoane.

Măcelarii au fost ascunși sau puși la zid, excesele Revoluției au fost scuzate, dar ideile teroriștilor francezi merg mai departe. Planul de depopulare nu s-a sinchisit de copyright-ul francez, devenind astăzi un loc comun în discursurile cluburilor de elită. Singura diferență specifică o reprezintă edulcorarea termenilor. În loc de reducere a populației, lumea bună discută despre controlul populației. Sună mai bine, mai tehnocratic și mai neutru, deși în realitate este la fel de sinistru. Cât despre explicațiile acestei manii, dincolo de rațiunea politică de a controla mai bine un număr mai mic sau de cea economică a unui comunism agrar, ele trebuie căutate în ocultism, după cum sugerează Jay Dyer, într-un interviu acordat Karamazov.ro:

"Pentru cei care subscriu la "calea mainii stangi", asa cum este ea denumita in ocultism, ea reprezinta ordinea naturala a lucrurilor. In acest context, cel putin pentru cei aflati la nivelele oculte superioare, scopul esoterismului este autodivinizarea, si calea catre acest obiectiv implica in mod necesar distrugerea celor aflati in opozitie. Totul este privit in termeni alchimici, deci fortele haosului, dezordinii si distrugerii sunt vazute ca un fel de mijloace tehnologice care conduc la progres. Se poate observa acest lucru si in conceptul revolutionar de "rau necesar", care face din Revolutia Franceza un bun, deoarece baia de sange si haosul rezultat au condus la aparitia altor revolutii si a "progresului".

Din punct de vedere alchimic, Marea Operă a înaintat prin distrugere, iar ea reprezintă deificarea omului prin lungul mers al istoriei. În această viziune, tehnologia și transhumanismul sunt mijloacele pentru atingerea acestei stări, comparabilă cu transformarea metalelor de rând în aur: imortalitatea obținută prin mijloace raționaliste, promoteice, în loc de Dumnezeu.

La un alt nivel, unii dintre acei ocultişti ar putea vedea reducerea populației ca o împlinire a dictonului lui Crowley- "sclavii vor munci". Doar ca, în acest caz, sclavii vor muri. Potrivit acestei filozofii, masele vor fi sacrificate deoarece ele țin pe loc progresul. Sacrificiul lor trebuie realizat pentru ca elitele să poată face un salt înainte. Darwin, Marx și Mao aveau cu toții ideea că distrugerea reprezintă o formă de creație. Întâmplător, exact asta spune Graham Greene în "The Destroyers", așa cum e citat de Donnie, în "Donnie Darko"."